

LO POM DE FLORS

DEDICAT

als concurrents al concert que dona la Societat de aquest nom en lo
CENTRO SANJUSTENSE
en celebritat de la Festa Major

PROGRAMA

CORO: LO POM DE FLORS

Director

D. Joan Cristiá

ORQUESTA DEL SR. ESCALAS

Director

D. Francesch Rodó

PRIMERA PART

1. ^{er} Pastorel-la catalana.	<i>Lo Pom de Flors.</i>	de Clavé.
2. ^{on} Fantasia de clarinet.		—
3. ^{er} Barcarola.	<i>¡Al mar!</i>	de Clavé.
4. ^{art} Concert de violi.		—
5. ^{nt} Pastorel-la catalana.	<i>Las Flors de Maig</i>	de Clavé.
6. ^o Coro.	<i>Invocacion á Euterpe.</i> . . .	de Clavé.

SEGONA PART

1. ^{er} Gran cantata.	<i>A la Musa catalana.</i>	de Ribera.
2. ^{on} Fantasia de violoncel-lo.		—
3. ^{er} Coro descriptiu.	<i>La Festa del Poble.</i>	de Cristiá.
4. ^{art} Fantasia de flaüta.		—
5. ^{nt} Gran cantata.	<i>¡Gloria á España!</i>	de Clavé.

LO POM DE FLORS.

Avuy vos fem la nostra quarta visita, ab lo mateix carinyo y entusiasme que us femrem la primera.

Ni la admiració á nostre immortal mestre en Clavé, no los llassos de companyerisme entre nosaltres han minvat gens ni mica; al contrari, una y altres són més grans y més fermes que may y procurarem aixís conservarho á través del temps, que si bè tot ho gasta, no podrà esborrar aquestas bellas virtuts que tan agradosas són pera 'ls nostres cors, y tan ennoblexen als nostres esperits.

A vosaltres, donzellas estimadas, dediquém los nostres cants; á vosaltres que 'ns feu sentir las doluras de la vida, quan joves; á vosaltres que sòu las primeras de qui reb l' infant l' instint musical, bressant-lo al compás de falagueras tonadas; á vosaltres que 'ns espereu amorosas al lllindar de la porta quan venim del treball y ensenyeu als nostres fills á estimarnos, rebent las sevas y las vostras sonrisas com l' oreig fresquívol que 'ns retorna las forsas perdudas en la jornada.

Dèu vullgui que per mòlts anys poguém conservar tan agradosos llassos entre vosaltres y nosaltres y sian las festas majors de la nostra encontrada los alegres dias de las nostras expansions artísticas, com ho són en la llar de las impresions íntimas y venturosas.

LAS TAULETAS DE TORRAT.

La Pauleta y la Carmelita anavan per totas las festas majors. Fillas d' un masover d' una propietat, quals senyors residían á Barcelona, havían volgut mitj imitar á las noyas d' aquestos. Sabían de lletra lo suficiente pera llegir novelas y anar á Ofici ab lo devocionari á la ma. Vestían ab una elegancia extremada per viurer en un poblet y 's miravan de reull á las minyonas vehinas ab qui alternavan per forsa.

De primer havían concebut certas espe-

ransas d' enamorar als fills dels senyors de lo hisenda que menava 'l seu pare, pero convensudas de que no 'ls hi cridavan la atenció, resolgueren esborrar las ilusiones que tenían formadas de enmaridarse ab uns joves de més elevada alcurnia que ellas.

Hi ha per aixó un ditxo que diu que una noya es per un rey, pero ja han passat los temps en que 'ls reys y 'ls prínceps se prendavan de las pastoras. Avuy tothom está per lo positiu.

No obstant, aquest primer desengany no las va corretgir, y ja que 'ls senyors de Barcelona no 's deixavan caure á la trampa, dirigiren sos tiros als més ríchs hereus de la comarca, á aquells que encara que no vesteixen á la moda de París, tenen bonas doblas de quatre, si bè la cara torrada pèl sol, y bonas eugas pera anar al estiu á divertir-se per las firas y las festas majors.

Aquesta conducta que en un home jove es natural, seguida per unas noyas, dona lloch á una fama poch agradable, y ja se sap que per los pobles se nota desseguida lo que passa desapercebut en la ciutat.

Aviat la Pauleta y la Carmelita cridaren la atenció de tothom. Per tot arreu se las trobava, ab trajos extremats; vestits de fail, mòlts llassos, mòlts flors, mòlts puntas, y més que las precisas joyas; fent tot plegat que 'l seu pare 's malgastés la pobresa que tenía arreplegada pera soportar qualsevol desgracia de la sort. En hora bona que s' haguessen divertit honestament. No es pas que manquessin en res que pogués valdre de menos á la seva reputació, pero com sempre anavan voltadas d' un aixam de galans que per aixó no duyan gayre bonas intencions, comensá la gent á criticarlas y á fer suposicions que, sense ellas mateixas donarsen compte, las hi aná fent una celebritat ben poch honrosa.

Los que no las coneixían, al sentir lo *tolle tolle* y al véurelas tan extremadas, las prefan per lo que volían, y 'ls que las tenían conegudas, acabaren per duptarne. Al cap de dos ó tres anys que havían voltat per Sant Boy, Cornellá, Sant Joan Despí, 'l Prat, Sant Feliu, Molins de Rey, en fí, per tots los pobles del pla de Barcelona, comensaren á dilshi *las tauletas de torrat*, y no li havia jove que no hi hagués ballat, ni hereu que no hi hagués fet broma. Pero may ne sortí cap que parlés de casarse.

Lo seu pare, pobre home, no s' hi enfundava ab aquestas cosas, no més deye-gadas, á solas, pensava: «¡Sembla estrany

que no me las demanin!s puig ell las hauría donadas, no á senyors ni á hereus, sino á joves honrats y treballadors. Pero 'ls promesos no sortían, los anys passavan, y avuy un, demá un altre, anavan prenent estat de matrimoni ab noyas menos rumbosas, los que ellas pensavan arreplegar per marits.

Quan vegeren lo poch éxit que havia tingut aquell anar y venir, aquell viure somogut, aquell continuu mareig de vestits y festas, ja era tart. Ploraren d'arrepentiment y de decepció. Prou s'havían conservat honradas, pero 'l món ne duptava, y aixó era prou pera espantar als joves cullidors, que si bé 's diverteixen ab las noyas lleugeras, esculleixen á la fi á las més modestas, pero que són activas pera portar la bona administració d'una casa.

Ab la Pauletá y la Carmelita va resultar que pèls hereus eran poch y per los externs eran massa. Si haguessen sapigut portarse sense voler ésser més de lo que eran, no hi ha dupte que haurían fet bons matrimonis, perque la veritat, eran bonicas y mereixedoras; pero la ambició, com á Napoleón, las va perdre.

Per aixó s'han casat: la Pauletá ab un músich que la va conéixer en la última festa major del seu poble y la Carmelita ab lo jefe de la estació del mateix, que es de segon orde, que per la inestabilitat dels empleós que tenen, están condemnadas á ser tota la vida *las tauletas de torrat*.

Lo seu pare, com es tan bon home, s'ho va pendre del millor modo possible, es dir, á la fresca, y si avuy travalla y arreplega algun dineró, ja t'è pensat deixarho á las sevas netas, que no dupta que ab l'exemple de las sevas mares, aquestas ne tindrán prou pera educarlas sense pardalets al cap.

Simon Alsina y Clos.

Als mèns amichs de LO POM DE FLORS

Volguts amichs:

Me sab greu no poguer vení á Sant Just, ja que cad' any lo mèu gust era admirar lo que feu.

Pero aquest any, los trabsals m'han apartat del bullici. No estich per sentí un Ofici ni menos per ballá un vals.

Pero sè que feu gran festa, que hi ha envelat, duas salas,

y també sè que l'Escalas dirigeix la vostra orquesta.

Que feu concert com ca' any, que feu ball lo segon dia, y que per tot l'alegria coronará 'l vostre afany.

Ho sè tant, que m'hi entristit al pensar que m'es vedada saborejar la *tocada*.... y aquell pollastre rostit.

No poguer veure al *Xiquet*, jo, que ab tant desitj ho espero, ni en *Cinto*, ni en *Baldomero* ni encaixar ab l'*Estevet*, ni á tants que 'n diria jo, que fóra un may acabá, sobre tot, á n' en Cristiá, qu' es lo vostre directó'.

Tant me sap greu, que ab franquesa, si la vritat tinch de dir, no pogué aquest any venir, es lo que al món més me pesa.

Pero en fi, un' altre any será, si ho vol Dèu, y en l'entretant, tot fent broma y tot cantant, procureula disfrutá', mentres que jo, ab quatre mots, desde 'l fons del cor vos dich: Disposeu del vostre amich

Eusebi Benages Cots.

¡¡JA HI SOM!!

Qui t'è un' hora bona,
no las t'è totas dolentas.

Ja ha arribat l'anhelat dia,
allunyemnos la tristor;
obrim pas á la alegríá
y mòlt ben vinguda sia
la nostra festa major.

Avuy sentirem lo coro
que dirigeix en Cristiá;
las veus bonas d'aquest poble
ja 's preparan per cantá.

Veurém ninetas mudadas
que, sentint un goig inmens,
assistirán al Ofici
entre 'ls perfums del incens,

Veurém la taula parada,
y assentantnos decidits,
dispersarém en poch rato
bullits, fregits y rostits.

Després de brindá á las postres,
la gent de gresca y de pau
anirém al nostre Centre
y:.... ¡alsa! ¡vinga fer sarau!

Triarém ninetas macas
de las que hi haurán per 'llí,
preguntarém si 'ns estiman
y ellas nos dirán que sí.

¡Visca l' humor y la gresca!
¡quina broma que farém!
¡visca la festa del poble,
que 'ns porta 'l que desitjém!

Ja ha arribat la gran diada
qu' esperavam ab afany,
ja tenim la festa bona
que suspiravam tot l' any.

Ja que l' alegríá immensa,
de la indiferencia 'ns treu,
veniu tots á formar coro
y cantém ab forta veu.

Ja ha arribat l' anhelat dia,
allunyemnos la tristor,
obrim pas á l' alegríá
y que ben vinguda s'ía
la nostra festa major.

G. Roig.

UN DESENGANY

Contan molts, no sè qui són,
que á Vilafranca, las noyas
són las més prehuadas joyas
que Dèu ha posat al món.

Mes jo, sent xicot de gust,
dich sens mirar cap tendència,
que 'ls hi fan la competencia
las ninetas de Sant Just.

Vaig conceixe una Justeta
á Sant Just, que ¡fills de Dèu!
era blanca com la neu.

¡Qué n' era de bufoneta!

—Justeta del mèu amor,
li vaig dí; escolta, aixerida;
ja que tens la meva vida,
no m' olvidis per favor.

Míram per Dèu; si t' agrado,
dom un sí del cor nascut.

¿No 'm contestas? ¿Fas lo mut?

Vaig esclamá ab gran enfado.

¡No m' estimas! Prou que ho veig.

Justeta, fesme felís.—

Y 'm contesta ab un sonrís:

—¡Vaja ves, qu' ets massa lletj!

Joan Plana.

Llissó de doctrina.

— Escolta, noy: ¿Lo Fill es Dèu?

— Sí, senyor.

—¿L' Esperit Sant es Dèu?

— Sí, senyor.

—¿Lo Pare es Dèu?

— No, senyor; lo pare es manobra.

EPIGRAMAS

—¿Qué tal ton amich Pepet?

— Apren lo batxillerat.

— Bè; pero estudia dret....

— Síga dret ó bè assentat,
perque, noy, no m' hi he fixat.

—¡Ay Conxa! ¡Si tu sabías
qué n' estich d' encostipat!
y ab tot y 'l tenirte, Conxa,
may me puch entresuar.

Agusti Vergés.

Un xicot que busca encaixos
á n' als termas musicals,
dels baixos, n' hí díu *contra-als*
y dels tenors *contra-baixos*.

En Joseph de cala Tona
lo temps que va ser fadri,
calsas curtas va lluhí
com pel camp de Tarragona
y volguen portar mes cargas,
en Joseph va pendre estat
y ara, desde qu' es casat,
ella las hi fa dú llargas.

Eusebi Benages.